DEPÒSIT SANT ONOFRE

DE BAIXA PRESSIÓ DE QUART DE POBLET

El Depòsit d'aigües que l'Ajuntament de València posseïx en Quart de Poblet, pot considerar-se una verdadera joia de l'arqueologia industrial valenciana sent el reflex del segon intent de portar aigua potable a València a finals del segle XIX. Aquest depòsit forma part de la xarxa de baixa pressió que porta l'aigua a la ciutat de València destinada al reg de jardins.

El Depósito de aguas que el Ayuntamiento de Valencia posee en Quart de Poblet, puede considerarse una verdadera joya de la arqueología industrial valenciana siendo el reflejo del segundo intento de traer agua potable a Valencia a finales del siglo XIX. Este depósito forma parte de la red de baja presión que lleva el agua a la ciudad de Valencia destinada al riego de jardines.

A causa de les diferents epidèmies de còlera que van assotar la ciutat de València a finals del segle XIX, es decideix buscar una solució per a evitar-les. En 1883, Vicente Charpentier havia presentat una instància al cap i casal sol·licitant l'arrendament del servici d'aigua potable, oferint millores com la construcció d'aquest depòsit amb un pressupost de 1.428.528,52 pessetes i una finalització de les obres de 18 mesos. Va obtindre així el contracte amb l'esperança d'acabar amb les successives pandèmies, però sense èxit.

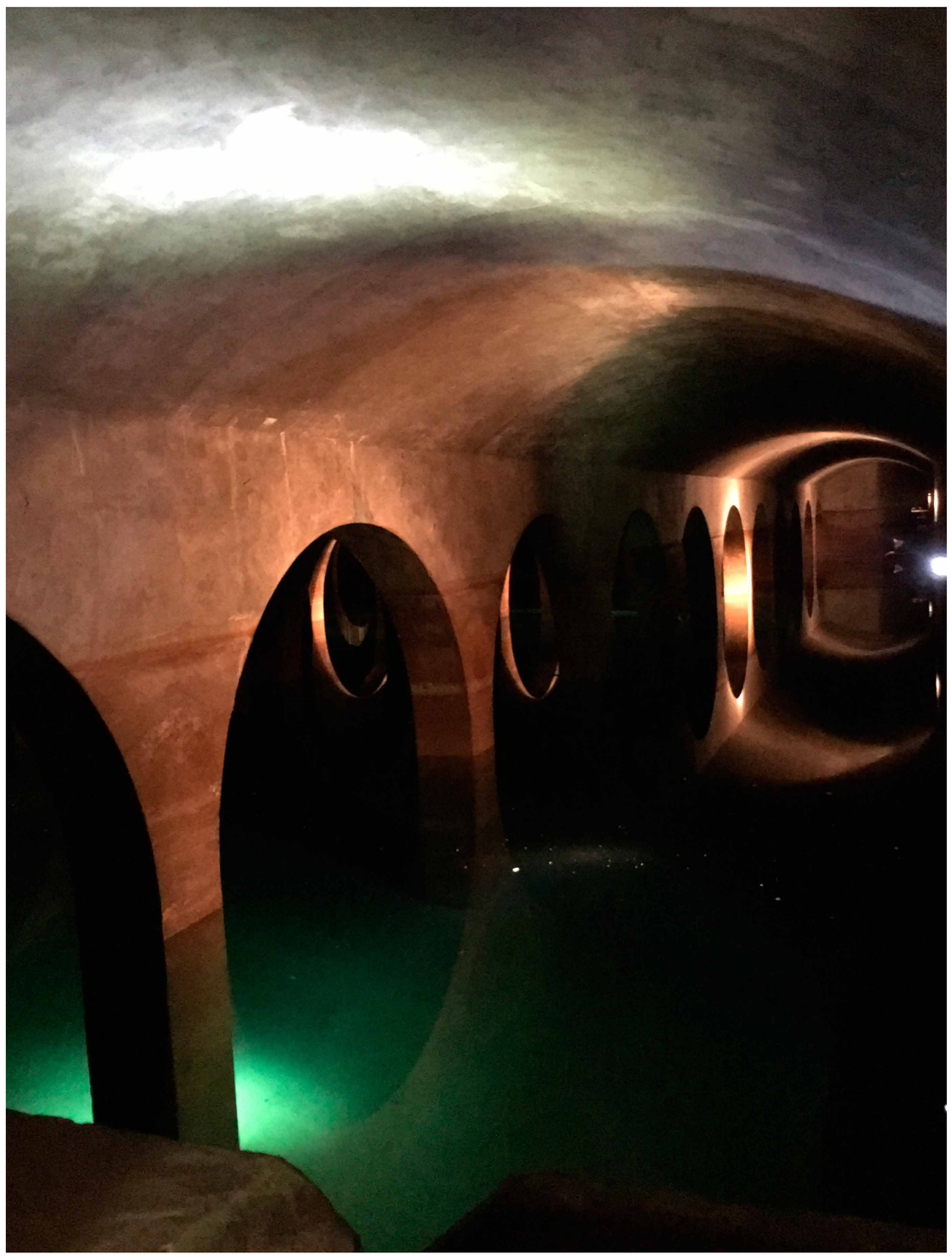

Debido a las diferentes epidemias de cólera que azotaron la ciudad de Valencia a finales del siglo XIX, se decide buscar una solución para evitarlas. En 1883, Vicente Charpentier había presentado una instancia al cap i casal solicitando el arrendamiento del servicio de agua potable, ofreciendo mejoras como la construcción de este depósito con un presupuesto de 1.428.528,52 pesetas y una finalización de las obras de 18 meses. Obtuvo así el contrato con la esperanza de acabar con las sucesivas pandemias, pero sin éxito.

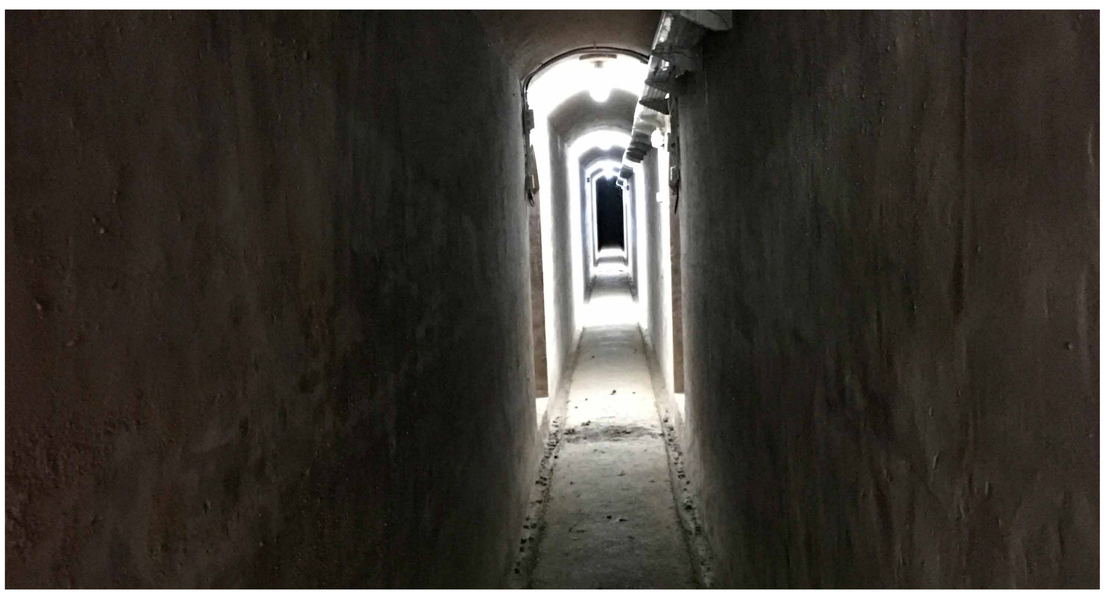

El depòsit és de pedra fins al nivell de l'aigua, i la resta de maçoneria. Està dividit en dos sins, la qual cosa permet que sempre quede un ple per a donar servici mentres l'altre es buida per a netejar-ho. El desaigüe es fa a través d'un assortidor d'uns 400 metres de longitud que desemboca en el riu. En el passat, els hòmens encarregats de desembossar-ho, ho recorrien encollits fins a arribar a la superfície del Túria.

El depósito es de piedra hasta el nivel del agua, y el resto de masonería. Está dividido en dos sinos, lo que permite que siempre quede uno lleno para dar servicio mientras el otro se vacía para limpiarlo. El desagüe se hace a través de un surtidor de unos 400 metros de longitud que desemboca en el río. En el pasado, los hombres encargados de desatascarlo, lo recorrían encogidos hasta llegar a la superficie del Túria.

Informació treta de l'article "Aigua que pega València"; Fanalet 2006